

[J]eśli zgodnie z art. 87 ustawy o zamówieniach publicznych, do postępowania odwoławczego stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sędzie polubownym (chyba, że ustawa stanowi inaczej), to w razie nie zachowania terminu do wniesienia skargi, skargę należy odrzucić.

**Postanowienie Sądu Najwyższego
z dnia 29 sierpnia 2000 r.
I CKN 161/00**

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Grzelka (przewodniczący)
SSN Gerard Bieniek (sprawozdawca)
SSN Marek Sychowicz

po rozpoznaniu w dniu 29 sierpnia 2000 r. na posiedzeniu niejawnym sprawy z powództwa „G.” Spółki z o.o. w G. przeciwko Skarbowi Państwa reprezentowanemu przez Główny Urząd Ceł w Warszawie o uchylenie wyroku zespołu arbitrów na skutek kasacji powoda od postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 16 czerwca 1999 r., sygn. akt [...] postanawia:

sprostować zaskarżone postanowienie w ten sposób, że użyte tam sformułowanie „pozew odrzucić” zastąpić zwrotem „skargę odrzucić”; oddalić kasację i odstąpić od obciążenia strony powodowej kosztami postępowania kasacyjnego.

Uzasadnienie

Wyrokiem z 11.12.1998 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy uchylił orzeczenie Zespołu Arbitrów Urzędu Zamówień Publicznych z 11.12.1997 r. ustalając co następuje: Departament Zamówień Publicznych i Inwestycji Głównego Urzędu Ceł pismem z 8.10.1997 r. zaprosił firmę „G.” spółka z o.o. w G. do udziału w przetargu ograniczonym. Do zaproszenia dołączono specyfikację istotnych warunków zamówienia, w której m.in. zawarto informację o środkach odwoławczych przysługujących oferentom. Spółka „G.”

złożyła ofertę w terminie. Pismem z 15.11.1997 r. Spółka została powiadomiona o wyniku przeprowadzonego postępowania przetargowego i dokonanym wyborze. Dnia 20.11.1997 r. Spółka „G.” wniosła protest w trybie art. 80 i 82 ustawy z 10.06.1994 r. o zamówieniach publicznych, zarzucając naruszenie zasad i kryteriów określonych w specyfikacji warunków zamówienia. W dniu 21.11.1997 r. protest został odrzucony, zaś wyrokiem z 11.12.1997 r. Zespół Arbitrów przy Urzędzie Zamówień Publicznych oddalił złożone przez spółkę „G.” odwołanie bez przeprowadzenia rozprawy oraz wysłuchania stron, na podstawie art. 15 ustawy o zamówieniach publicznych. Spółka „G.” wniosła skargę o uchylenie wyroku Zespołu Arbitrów w dniu 5.01.1998 r.

Sąd Rejonowy wyrok Zespołu Arbitrów uchylił uznając, iż nieprzeprowadzenie rozprawy, niewysłuchanie stron oraz nierozpoznanie merytoryczne zarzutów Spółki pozbawiło ją możliwości obrony jej praw przed sądem polubownym. Rozpoznając apelację pozwanego Skarbu Państwa – Głównego Urzędu Ceł Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z 16.06.1999 r. zaskarżony wyrok uchylił i pozew odrzucił. Ustalono bowiem, że spółka „G.” otrzymała zaskarżony wyrok Zespołu Arbitrów w dniu 15.12.1997 r., zaś skarga o uchylenie tego wyroku wpłynęła do Sądu Rejonowego w dniu 5.01.1998 r., a więc z uchybieniem 7-dniowego terminu przewidzianego w art. 91a ustawy z 9.11.1997 r. o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych. Spółka „G.” – mimo zobowiązania do przedstawienia dowodu nadania skargi w terminie – takiego dowodu nie przedstawiła.

Postanowienie to zaskarżyła kasacją powodowa Spółka, jako podstawę kasacyjną wskazała naruszenie przepisów postępowania tj. art. 233 § 1 i art. 231 kpc, co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy. Wskazując na powyższe wniosła o uchylenie tego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Kasacja nie zawiera usprawiedliwionych podstaw. Jest poza sporem, że strona skarżąca wyrok Zespołu Arbitrów otrzymała 15.12.1997 r.; jest też bezsporne, iż skargę wnosi się w terminie 7 dni od dnia doręczenia, a zatem termin ten upłynął 22.12.1997 r. W aktach sprawy istotnie na skardze powodowej Spółki figuruje prezentata Biura Podawczego Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy z datą 5.01.1998 r. W aktach sprawy brak jest koperty z datą nadania skargi w terminie wcześniejszym. Sąd I instancji ustalił, że powodowa Spółka wniosła skargę 5.01.1998 r. Te fakty są bezsporne i Sąd II instancji – z urzędu – zgodnie z art. 378 § 2 kpc (w brzmieniu przed nowelizacją kodeksu ustawą z dnia 14.05.2000 r.)

badał, czy postępowanie przed sądem I instancji nie było dotknięte nieważnością z uwagi na niedopuszczalność drogi sądowej. Rzecz w tym, że **jeśli zgodnie z art. 87 ustawy o zamówieniach publicznych, do postępowania odwoławczego stosuje się przepisy kodeksu postępowania cywilnego o sądzie polubownym (chyba, że ustawa stanowi inaczej), to w razie nie zachowania terminu do wniesienia skargi, skargę należy odrzucić** (sąd omyłkowo odrzucił pozew). Tym faktom i ich ocenie prawnej dokonanej przez sąd II instancji, powodowa Spółka przeciwstawia twierdzenie, iż skarga została nadana w Urzędzie Pocztownym w Gdańsku w dniu 22.12.1997 r. oraz iż w aktach znajdowała się koperta potwierdzająca tę datę. Sąd II instancji zobowiązał do udokumentowania tych twierdzeń, lecz takich dowodów, nawet pośrednio, nie przedstawiono. Strona powodowa eksponuje przy tym, iż przecież sąd I instancji nie odrzucił skargi, co ma dowodzić, że wniesiono ją w terminie. Tego rozumowania nie sposób podzielić. Przecież przeczy temu fakt, iż właśnie sąd I instancji ustalił datę wniesienia skargi na 5.01.1998 r. Fakt, iż skargi nie odrzucił dowodzi tylko tego, iż przeoczył szczególne unormowanie z art. 91a ustawy o zmianie ustawy o zamówieniach publicznych. Podobnie z okoliczności, iż takiego zarzutu nie podnosił pozwany Skarb Państwa, nie wynika, iż skargę wniesiono w terminie. Tę okoliczność sąd bada z urzędu. W interesie strony skarżącej leży to, aby wykazać wniesienie skargi w terminie. Tego nie zastąpi samo twierdzenie, nie poparte nawet pośrednim dowodem.

Z tych względów kasację należało oddalić (art. 393¹² kpc).

Źródło: Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego